

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210220132
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7210220132.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne X. Z., O.. XX.X.XXXX, bývajúcej v M., P. X, zastúpená JUDr. Dianou Treščákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Thurzova 6, proti žalovanej G. M., O.. XX.XX.XXXX, bývajúcej v M., V. XX, zastúpená JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Fejova 4, o neúčinnosť právnych úkonov, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č. k. 22C/123/2010 - 338 zo dňa 18.2.2020, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 22C/123/2010-262 zo dňa 24.4.2017 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neúčinnosti právnych úkonov, ktorými mal jej dlžník F. M. ukrátiť uspokojenie jej pohľadávky vo výške 132.775,68 €. V konaní sa domáhala o určenie neúčinnosti Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 22.8.2007 a Zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 25.7.2007, ktorou F. M. previedol na žalovanú obchodný podiel v spoločnosti Košice s.r.o..

3. Súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol s využitím ust. § 257 zák. č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že i keď plne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, súd v okolnostiach prípadu zhladal dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré postupom podľa ust. § 257 CSP žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Za zreteľa hodnú súd považoval na strane žalobkyne skutočnosť, že voči dlžníkovi F. M. má značnú pohľadávku, ktorú sa jej nedarí, a to ani len z časti od neho vymôcť. Mal za to, že odporovacia žaloba inštitucionálne predstavovala jeden z mála prostriedkov ochrany jej oprávnených záujmov a preto rozhodne nemohol žalobkyni vyčítať, že i napriek obmedzenému rozsahu dostupných informácií, z ktorých mnohé získavala až v priebehu konania a i napriek pochybnosti o skutočnom dosahu odporovaných právnych úkonov na uspokojenie jej pohľadávky, takúto žalobu podala. Na strane žalovanej súd prihliadal na predpoklad jej vedomosti o úmysle dlžníka ukrátiť odporovanými právnymi úkonmi uspokojenie žalobkyne a preto bezpochyby morálnu zodpovednosť za stav, v ktorom sa žalobkyňa obrátila s ochranou svojich oprávnených záujmov na súd, mala i žalovaná. Za tejto situácie by podľa názoru súdu prvej inštancie zaťaženie žalobkyne povinnosťou nahradiť trovy konania žalovanej len prehĺbilo nepriaznivý stav spoločensky nežiaducej nevyožiteľnosti práva a bolo by v rozpore s požiadavkou spravodlivosti.

4. Rozsudok vo výroku o trovách konania napadla včas podaným odvolaním žalovaná a žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok vo výroku o trovách tak, že žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Nesúhlasila s použitím § 257 CSP na prejednávany prípad a rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách považovala za nespravodlivé.

5. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením č. k. 2Co/284/2017-288 zo dňa 26.10.2017 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd sa nestotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie v súvislosti s dôvodmi osobitného zreteľa na aplikáciu ust. § 257 CSP, za ktoré súd považoval skutočnosť, že žalobkyňa má voči dlžníkovi F. M.M. (exmanželovi žalovanej) značnú pohľadávku, ktorú sa jej nedarí, a to ani len z časti od neho vymôcť. Na strane žalovanej súd prvej inštancie prihladal na predpoklad jej vedomosti o úmysle dlžníka ukrátiť odporovanými právnymi úkonmi uspokojenie žalobkyne a preto bezpochyby morálnu zodpovednosť za stav, v ktorom sa žalobkyňa obrátila s ochranou svojich oprávnených záujmov na súd, mala i žalovaná. Odvolací súd bol toho názoru, že tieto závery nemôžu obstať. Žalovaná bola v spore úspešná v celom rozsahu, keďže súd žalobu zamietol. Napokon voči výroku vo veci samej sa žalobkyňa ani neodvolala. Mal za to, že aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy len vo výnimočných prípadoch a pri splnení viacerých podmienok súčasne. V odôvodnení uznesenia ďalej uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude svoje rozhodnutie v napadnutom výroku riadne a dostatočne odôvodniť, vysporiadať sa s námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní a skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou vo vyjadrení k odvolaniu. Taktiež opätovne posúdiť možné použitie ust. § 257 CSP z hľadisk uvádzaných odvolacím súdom v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Zároveň súd prvej inštancie rozhodne o trovách odvolacieho konania.

6. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 22C/123/2010-338 zo dňa 18.2.2020 žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

7. V súlade s § 391 ods. 2 CSP a právnym názorom prezentovaným odvolacím súdom súd prvej inštancie skúmal osobné, sociálne a majetkové pomery strán sporu. Šetrením zistil, že žalobkyňa nie je vlastníčkou žiadnych nehnuteľností, nie je vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie a nepoberá dávku v hmotnej núdzi ani iné štátne sociálne dávky. Na základe správy Sociálnej poisťovne súd zistil, že žalobkyňa je v evidencii Sociálnej poisťovne vedená ako zamestnanec v pracovnom pomere u zamestnávateľa R.U.N., s.r.o., IČO: 36 598 747, od 1.3.2016, nie je poberateľkou nemocenských dávok, úrazových dávok ani dávok v nezamestnanosti a nie je evidovaná ako poberateľ dôchodku. Na základe správy Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach zistil, že žalobkyňa nie je vlastníčkou ani držiteľkou žiadneho motorového vozidla. Súd tiež výzvou zo dňa 6.12.2018 žalobkyňu vyzval na vyplnenie Tlačiva pre dokladovanie pomerov strany z dôvodu rozhodovania o trovách konania, avšak žalobkyňa do dnešného dňa vyplnené Tlačivo súdu nedoručila. Súd lustráciou v Sociálnej poisťovni ďalej zistil, že pracovný pomer žalobkyne v spoločnosti R.U.N., s.r.o. trval do 22.9.2019, od 23.3.2019 je žalobkyňa zamestnaná v spoločnosti ŠPERKY s.r.o. a od 21.3.2019 pracuje na základe Dohody o vykonaní práce v spoločnosti DANTEM Slovensko s.r.o.. Súd vykonal šetrenia aj ohľadom žalovanej a zistil, že žalovaná nie je vlastníčkou žiadnych nehnuteľností a nie je vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie, nakoľko bola dňa 1.9.2001 vyradená z dôvodu vzniku pracovného pomeru. Žalovaná nepoberá dávku v hmotnej núdzi, ani rodičovský príspevok. Poberá prídavok na dieťa od 1.5.2008 do doby trvania podmienok. Na základe správy Sociálnej poisťovne zistil, že žalovaná je vedená v evidencii Sociálnej poisťovne ako zamestnanec v pracovnom pomere u zamestnávateľa Profi account s.r.o., IČO: 50 955 543 od 1.7.2017, nie je poberateľkou nemocenských dávok, úrazových dávok, ani dávok v nezamestnanosti a nie je evidovaná ako poberateľ dôchodku. Na základe správy Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach súd zistil, že žalovaná nie je vedená ani ako držiteľka ani ako vlastníčka žiadnych vozidiel. Dňa 21.12.2018 žalovaná súdu doručila Tlačivo na dokladovanie pomerov strany z dôvodu rozhodovania o trovách konania, v ktorom uviedla, že je zamestnaná v spoločnosti Profi account s.r.o., od 1.7.2017 v pracovnom pomere na neurčitý čas, pričom výšku mzdy uviedla za mesiace 9-12/2018 vo výške cca 238 €, za mesiac 8/2018 vo výške 183,03 €, za mesiace 6-7/2018 vo výške 38,11 €. Ďalej uviedla, že dostáva výživné od bývalého manžela vo výške 100 € mesačne. Žalovaná býva v byte, ktorého nie je vlastníčkou a mesačné výdavky súvisiace s bývaním platí vo výške 150 €, priemerný zostatok na účte uviedla, ku dňu doručenia Tlačiva vo výške cca 7.500 € a zároveň uviedla, že má spotrebný úver, ktorý spláca mesačne vo výške 78,80 €. Žalovaná má jedno nezaopatrené dieťa.

8. Vzhľadom na zistené skutočnosti súd prvej inštancie skonštatoval, že pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP možno síce prihliadať aj na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery avšak treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové, sociálne a osobné pomery oprávneného účastníka. Uviedol, že z hľadiska aplikácie § 257 CSP nemožno opomenúť, že použitie tohto ustanovenia musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Iba samotná skutočnosť, že strana sporu, ktorá je povinná nahradiť trovy konania sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii ako aj dôvody, ktoré ju viedli k podaniu žaloby, takéto výnimočný charakter nemajú a nie sú dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobkyňa v konaní nebola úspešná, nakoľko súd jej žalobu zamietol a vo veci samej sa žalobkyňa ani neodvolala. Rovnako tak, žalobkyňa ani na výzvu súdu zo dňa 6.12.2018 do dnešného dňa nedoručila súdu vyplnené Tlačivo pre dokladovanie pomerov strany z dôvodu rozhodovania o trovách konania. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa je zamestnaná v pracovnom pomere a vykonáva tiež prácu na základe Dohody o vykonaní práce. Žalobkyňa žalobou nepreukázala jej opodstatnenosť, nakoľko žaloba bola zamietnutá, a tak u nej súd prvej inštancie nevzhladol dôvod hodný osobitného zreteľa.

9. Uznesenie o trovách konania napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa bez uvedenia odvolacích dôvodov vyjadrujúc nesúhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Tvrdila, že konštatovanie súdu o nemožnosti aplikácie § 257 CSP z dôvodu neúspešnosti v spore nie je správne. Mala za to, že podstatou tohto inštitútu je práve to, že strana síce zavinila trovy konania, avšak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nie je povinná ich nahradiť. Tvrdila, že súdu predložila Tlačivo pre dokladovanie pomerov strany a ak mal súd za to, že ho nepredložila mal ju opätovne vyzvať a nerozhodovať o jej pomeroch bez zistenia skutočností. Uviedla, že je zamestnaná ako asistentka u zamestnávateľa R.U.N s.r.o., pričom výška jej mzdy za obdobie 6-12/2018 predstavovala približne 240 € a tiež, že nie je vlastníčkou žiadnych nehnuteľností ani motorových vozidiel. Žiadala, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že náhradu trov konania žalovanej neprizná.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. Z obsahu odvolania vyplýval odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h/ CSP, ktorý je naplnený pri mylnej aplikácii právnych predpisov súdom na zistený skutkový stav, ktorá situácia nastáva v prípade, ak bol použitý iný právny predpis, než ktorý mal súd správne použiť alebo bol aplikovaný síce správny právny predpis, ale tento bol nesprávne interpretovaný, prípadne bol na zistený skutkový stav nesprávne aplikovaný, keď súd vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12. Odvolací dôvod nebol naplnený. Súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o právach a povinnostiach sporových strán. Možnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP správne právne posúdil pričom rozhodnutie aj náležite v zmysle § 220 CSP odôvodnil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh šetrenia majetkových pomerov a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, preto odvolací súd uznesenie o trovách konania ako vecne správne potvrdil.

13. Dôvody uznesenia sú podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalobkyne v prevažnej miere boli už predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, nemali vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza:

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 31.7.2017 sp. zn. 2Cdo 102/2017 ustálil, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovoľne zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

16. Žalobkyňa sa žalobou vo veci samej domáhala určenia neúčinnosti právnych úkonov voči žalovanej, a to konkrétne Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a Zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorými mal exmanžel žalovanej previesť na žalovanú svoj majetok a tak ukrátiť žalobkyňu o uspokojenie jej pohľadávky voči nemu. Súd prvej inštancie žalobu vo veci samej zamietol, nakoľko nezistil dôvody na vyslovenie neúčinnosti predmetných právnych úkonov. V súvislosti s odporovaním Zmluvy o prevode obchodného podielu skonštatoval, že v tomto prípade uplynula trojročná prekluzívna lehota na podanie odporovacej žaloby. Pri Dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov dospel k záveru, že v dôsledku nej z majetku F. M. veci či práva postihuteľné v exekúcii neušli a preto nemohlo dôjsť k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobkyne. Okrem iného nehnuteľnosti, ktoré mala v zmysle tejto Dohody žalovaná nadobudnúť, reálne nenadobudla. Žalobkyňa preto nebola v spore úspešná v dôsledku čoho musí žalovanej nahradiť trovy. Odvolací súd má za to, že by bolo nespravodlivé voči žalovanej, ktorá sa nechcene v tomto spore ocitla a aj napriek tomu bola v spore aktívna a na svoju obranu využila všetky procesné prostriedky, nepriznať jej náhradu účelne vynaložených trov, keď bola v spore preukázateľne úspešná. Žalobkyňa bola v konaní zastúpená advokátkou, ktorá bola povinná chrániť a presadzovať jej práva a postupovať v konaní s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd preto konštatuje, že by nebolo spravodlivé, ak by žalovaná mala znášať dôsledky nedostatočného právneho poradenstva poskytnutého žalobkyňu.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP s tým, že námietky žalobkyne v odvolaní neobstoja.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).